

[Pürschel.]

rørte det Emne, der foreligger. Thi det Emne, der foreligger, er Spørgsmaalet, om Tinget skal forny den Tilladelse, som det en Gang har givet til, at der rejses Tiltale for de Udtalelser, som er fremsat her i Tinget og gentaget uden for Tinget.

Her mener jeg, at naar Spørgsmaalet forelægges Tinget, kan dette ikke tage anden Stilling nu end den, det engang har taget. Men jeg vil benytte Lejligheden til at sige, at efter min Mening er det ikke uden Betænkelighed, at man forelægger et saadant Spørgsmaal to Gange. For det forekommer mig, at naar der en Gang er taget Stilling til det, saa er der saa mange Grunde, der taler for, at hermed er det Spørgsmaal afgjort. Og jeg vil pege paa, at man kunde tænke sig den Situation, at man f. Eks. havde nægtet i Folketinget at give en saadan Tilladelse, at der derefter kom et Valg, hvor Flertallet skiftede, og at man saa paa ny kom med en saadan Anmodning og saa fik den bevilget. Det vil jeg ikke anse for at være noget ønskeligt, og den Praksis, man slaar ind paa her i Dag, er efter min Mening ikke helt uden Betænkelighed.

Jeg vil da gerne stærkt understrege, at det her drejer sig om det forfatningsmæssigt meget mindre vigtige Spørgsmaal om, hvorvidt man under en Samling kan rejse Tiltale mod en Rigsdagsmand, men derimod ikke om det forfatningsmæssigt meget vigtigere Spørgsmaal, hvorvidt en Rigsdagsmand kan drages til Ansvar for sine Udtalelser i Tinget, og jeg vil understrege, at der herved ikke skabes noget Præcedens med Hensyn til Afgørelse af det sidste Spørgsmaal. Det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, vil altsaa stemme for, at Tilladelsen meddeles.

Saa er det stillet en Dagsorden, og den giver mig Anledning til den Bemærkning, at der i den danske Rigsdag og særlig i det danske Folketing hersker en forunderlig parlamentarisk Formløshed. Her stiller man, saa vidt jeg har forstaaet det, uden forudgaaende Anmeldelse til den vedkommende Minister en Dagsorden, hvori man retter en Opfordring til en Minister, der ikke har nogen forfatningsmæssig Pligt til at overvære denne Forhandling, fordi den er et rent Tingspørgsmaal. Det er en

Fejl, der er begaaet fra Forslagsstillernes Side, og den har bragt os i den ejendommelige Situation, at her er der af et Parti i Rigsdagen rettet en Opfordring til en Minister, som Ministeren, saa vidt mig bekendt, overhovedet ikke kender, han sidder i dette Øjeblik i et Udvalgs møde et eller andet Sted her i Bygningen til Samraad; og saa afgives der af det største Regeringspartis Ordfører efter det, som vi Jurister kalder for „uansøgt Forretningsførelse“ — hvorved man griber ind for en Mand, der er forhindret i at være til Stede, og handler paa hans Vegne — en Erklæring om, at han paa Regeringens Vegne afviser Dagsordenen.

Det er efter min Mening saa formløst, saa jeg vil fraraade, at man deltager i dette. Jeg synes, at naar et Parti her i Tinget ønsker at stille en Dagsorden, og Ministeren ikke har Pligt til at være til Stede, saa har man Pligt til i Forvejen at underrette ham om det. Men er denne Pligt forsømt, maa jeg mene, at det maa være Regeringens og Regeringspartiernes Sag at sørge for, at der sker en saadan Udsættelse i Forhandlingerne, at Ministeren faar Lejlighed til at tage Stilling til Spørgsmaalet. Derfor kan jeg for mit Vedkommende ikke acceptere den Erklæring, der foreligger. Jeg vil tilraade, at man med Hensyn til Dagsordenen lader være at stemme.

Hvis det formelle havde været i Orden, maatte man have stemt imod Dagsordenen, fordi Tinget heri opfordres til at udtale, at Forundersøgelsen i Eksportsagen til fulde har vist Berettigelsen af den Kritik o. s. v. En saadan Stillingtagen mangler dette Ting alle Forudsætninger for at kunne gaa med til. Og naar man dernæst opfordrer Justitsministeren til at foranledige, at der omgaaende rejses Tiltale mod de tre i Eksportudvalget siddende Eksportører o. s. v., er man ogsaa her uden for det, som er Tingets naturlige Opgave. Tinget kan opfordre Ministeren til at foranledige en Undersøgelse, men det Spørgsmaal, hvorvidt der skal rejses Tiltale, er noget, som Ministeren afgør i Kraft af det Embede, han har, medens Tinget saa kan forbeholde sig en efterfølgende Kritik af Ministerens Handling og gøre det parlamentariske Ansvar gældende imod ham, hvis han handler paa en uforsvarlig Maade. Jeg kan herom hen-